

Universitätsbibliothek Paderborn

Instructio practica ...

Succinctam Doctrinarum Asceticarum Svmمام Comprehendens - Quam ad majorem omnium in Ascesi proficere cupientium utilitatem ac subsidium

Lohner, Tobias

Dilingæ, 1685

§. 6. De Avaritia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48214](#)

gant mortales à talibus monstris maxime cāvendum
esse, quod DEUM ipsum non tantum post mortem,
sed etiam in ipsa vita haberent indubitatum ultorem.

§. VI.

De Avaritia.

I. Est inordinatus appetitus divitiarum ; de quo
tria specialiter nōsse debet Asceta.

II. Prīmō quibus potissimum modis committa-
tur, nimirum quatuor illis, quos Hugo sequentibus
verbis indicavit : Quatuor sunt in rebus possessis ob-
servanda, ne licita iustē queramus ; aut iustē ac-
quisitis illicite fruamur : ne multa quamvis licite pos-
sидеamus : ne licita illicite defendamus. Malē enim
acquirere, aut malē uti acquisitis, de licto facit illici-
tum, multa sibi possidere propinquum est cupidita-
ti ; & sic quandōque, quod nimium diligitur, malē
defenditur.

III. Nōsse pariter debet, modum legitimē & cum
fructu etiam spirituali rebus possessis utendi, quem
quidem S. Gregorius pulchrē indicavit dicens : si cun-
cta Mundi relinquere non potes, sic tene, quæ hujus
Mundi sunt, ut per ea non tenearis : ut terrena res pos-
sидеatur, non possideat. Sit res temporalis in usu,
æterna in desiderio ; hæc ut in itinere, illa ut in ter-
mino. Quasi ex latere aspiciatur, quidquid in hoc
mundo agitur. Ante nos autem tota mentis inten-
tione spectemus illa, ad quæ tendimus. Nam &
omnia retinendo relinquimus, si sic temporalia geri-
mus, ut tamen totā mente ad æterna tendamus. Et
hoc est, quod Apostolus suafit dicens : Reliquum
est,

est, ut, qui Uxores habent, tanquam non habent sint: & qui utuntur hoc mundo, tanquam non utantur. Sicut enim is, qui in aqua submergitur, periculo caret, quamdiu caput extra aquas liberum tenet sic qui divitijs circumdati & immersi sunt, pericula vacant, quamdiu caput liberum est, seu cor non adhæret.

IV. Nōsse debet solidum modum avaritiam extupandi, quem S. Prosper sapienter præscripsit, dum dixit: Quem possidendi delestat ambitio, DEUM, qui possidet omnia, quæ creavit, expedita mente posse deat, & in eo habebit, quæcunque in eo sanctè habere desiderat. Sed quoniam nemo possidet DEUM nisi qui possidetur à DEO, sit ipse primitus possessor, & efficietur ejus DEUS possessor & portio. E quid potest eo esse felicius, cui efficitur conditor census, & hæreditas ejus dignatur esse pia Divinitas? Quid ultra querit, cui omnia suus Conditor fit? aut quid ei sufficit, cui ipse non sufficit?

§ VII.

De Invidia.

I. Est tristitia de alterius bono, in quantum ædificatur diminuere gloriam propriam; de qua tria principiū debet advertere Asceta.

II. Primum est, ut firmiter sibi persuadeat, etiam perfectionis studiosis hoc vitium non parùm insidiari, id quod claris verbis S. Hieronymus docuit dicens: Ut soli DEO puram elementiam derelinqui, Filiorum Zebedæi consideremus exemplum, pro quibus cùm Mater mora pietatis affectu nimis grandia postulasset, reliqui